

faa tier jeg stille; er det derimod uødvendigt, faa bliver det trykkende og bør ikke være. Det kan ogsaa for Dverformynderibestyrelsen være ubehageligt. Der kan være mangt et Pant, som den kunde ønske at tage, men som den ikke vil kunne tage, fordi den derved vilde komme lidt udover de $\frac{2}{5}$, det kan ofte være Tilfældet, at der er en Gier, som søger Laan, og til hvem man gjerne vilde laane, fordi han har et godt Pant, men som man, bunden af denne Indskrænkning, ikke kan give Laanet. Det kan derfor ogsaa for Autoriteter, der have med Forvaltningen af Andres Midler at gøre, være et trykkende Baand. Og hvorfor være saa overmaade ængstelig netop i et Dieblis som dette, i et Dieblis, hvor man staaer i Begreb med at indføre nye og, som jeg tør troe, betryggende og gode Forskrifter med Hensyn til Taxationsforretninger, og gjennem Loven af 26de Mai forrige Aar har indført en mere end omhyggelig Ordning af Udlaanene, idet man ved Siden af Dverformynderen, der hidtil var ene om at tage Bestemmelser om Udlaan, har stillet Laanebestyrelserne, som der vistnok kan have Tillid til? I et Dieblis, hvor man altsaa paa tvende Punkter har indført en Ordning, der er vel stillet til at forebygge al Vetsindighed, kan man vistnok uden Frygt indskrænke sig til en saadan Sikkerhed, som jeg her har udtalt mig for. Jeg hørte den ærede Ordfører sige, og det blev ogsaa berørt under Sagens anden Behandling, at man havde taget noget Hensyn til, at der er en Creditforening i Landet, der har opstillet den Regel, at der ved Udlaan paa 2den Prioritet kun kan gaaes til $\frac{2}{5}$ af Værdien. Jeg kjender ikke nærmere de Omstændigheder, hvorunder en saadan Bestemmelse er tagen i den paagjældende Creditforening; men det er i alt Fald saa, at den ikke findes i Statutterne, men er tagen udenfor disse som en Vedtægt imellem Bestyrelsens Medlemmer, og det er jo noget ganske Andet. Det er imidlertid Noget, jeg fra en temmelig god Kilde har ladet mig sige, at denne Creditforenings Bestyrelse ikke har følt sig meget tilfredsstillet ved den Bestemmelse, man saale-

des har opstillet; men i alt Fald, saalænge det kun er en Vedtægt, kan den jo forandres baade i enkelte Tilfælde, naar der er særegne Grunde dertil, og i det Hele, naar man ved Erfaringen overbevises om dens Uensigtsmæssighed. Hvad vi derimod indføre her i Loven, kan ikke saa let forandres. Der er jo Intet til Hindrer for, at Dverformynderen og Laanebestyrelserne kunne blive enige om en saadan Regel, at de ordentligviis ikke, uden naar der er særlige Grunde dertil, ville gaae udover $\frac{2}{5}$. Maa skee kan der være Anledning dertil, det skal jeg ganske lade staae hen; jeg troer, at man kan gaae ud fra, at saalænge man holder sig til Halvdelen af en Eiendoms Værdi i Genhold til en god Taxationsforretning, skal man ikke være hange, men det skal jeg, som sagt, lade staae hen. Om man ogsaa vil ved den praktiske Udførelse tage en saadan Bestemmelse, er det jo, som sagt, ganske forskjelligt fra her i Loven at indføre det som en fast bindende Regel, at man ikke ved Udlaan maa overstride $\frac{2}{5}$. Staaer det engang der, kommer man jo ikke derfra uden ved Lov, og efter Forventningen derom skal man ikke gøre sin Regning. Jeg maa i Genhold til disse Bemærkninger finde, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at fravige den Beslutning, Thinget tog ved 2den Behandling. Jeg troer ikke, at man derved vil gavne Dverformynderiet eller de offentlige Midler, hvorm her er Tale, men jeg er temmelig vis paa, at man vil skade Andre.

Ordføeren: Efter hvad den høitærede Justitsminister har udtalt, vil det sees, at det ikke er mange Punkter, hvorm der er nogen Differens mellem ham og Udvalget. Det væsentligste angaaer det Spørgsmaal, om § 7 skal udgaae eller ei, altsaa Spørgsmaalet, om der skal være to forskjellige Arter af Taxationer eller ei. Jeg tilstaaer, at Udvalget egentlig ikke har tænkt sig, at den høitærede Justitsminister vilde have noget Væsentligt imod dets Forslag med Hensyn til dette Punkt at erindre, og denne dets Tro har været grundet paa de Bemærkninger, som han fremsatte ved